

Τὰ δάκρυα ἐκκρίνονται ἐκ τινος ἀδένους, ἃ δ' ἐν οὐδ' αὖ δ α κ ρ υ ὄ δ ο υ ς, διομαζόμενου, καὶ εἰς τὴν ἄνω κοιλότητά ὑποκάθωθεν τοῦ ἀνωτέρου βλεφάρου, καὶ πρὸς τὸ μέρος τοῦ κρατάρου, εὐρισκόμενου. Ἐξ αὐτοῦ ἐξ ἧς ἐπὶ λεπτοῦρῆσται ὀχετοὶ προσήρτηνται μέχρι τῆς πυκνότητος τοῦ βλεφάρου καὶ ἀνοίγουσιν εἰς τὴν ἐσωτερικὴν αὐτοῦ ἐπιφανείαν, ὀλίγον ὑπεράνω τοῦ χόνδρου, τοῦ ἐντὸς τοῦ δέρματος τῶν βλεφάρων εὐρισκόμενου. Ἐκ τῶν ὀχετῶν δὲ τούτων φέρονται εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τὰ δάκρυα. Δὲν χύνονται δὲ εἰς τούτους εἰς τινὰς μόνον ἐξαιρετικὰς περιστάσεις, καθ' ἃς βλέπομεν περιστεῖαν αὐτῶν, ἀλλὰ ῥέουσιν ἀκαταπαύστως διὰ τῶν μικρῶν ἐκείνων ὀπῶν, καὶ χύνονται εἰς τὴν ἐπιφανείαν τῆς κόγχης τοῦ ὀφθαλμοῦ. Τὰ βλεφαρὰ κλειόμενα ὑποχρεοῦσιν αὐτὰ νὰ ἀπλώνωνται ὁμοιόμορφως εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ἐκτασιν. Ἐχουσι δὲ ἀνάγκην ν' ἀνανεῶνται οὐ μόνον διότι ἐξικμίζονται, ἀλλὰ καὶ διότι ἐξαντλοῦνται διαρκῶς. Οἱ δὲ πρὸς ὑγρασιν τῶν ὀφθαλμῶν ὠριζόμενοι ὀχετοὶ κεῖνται εἰς τὸν ἐσωτερικὸν κανθόν, καὶ διομαζόμενοι ἀ α κ ο ἰ τ ὶ ὦ ν δ α κ ρ υ ὄ ν. Ταῦτα δ' εἶναι μικροὶ πόροι, τετροπημένοι κατὰ τὰς ἀποφύσεις, τὰς εὐρισκόμενας εἰς τὸ μέρος τοῦτο, καὶ τὰς συνεχομένους διὰ δύο μικρῶν σωλήνων μετὰ τοῦ ἐνδον τῆς ῥινός, ἀφοῦ πρῶτον ἐνωθῶσιν.

Ἡ ὠφέλεια τῶν δακρύων εἰς τὰ ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ ἐνδιαίτωμενα ζῶα εὐκόλως γίνεται καταληπτῆ, διότι τὸ ἐμπροσθεν τοῦ ὀφθαλμοῦ ἤθελεν ἀμέσως ἀποξηρανθῆ καὶ ρυτωθῆ ὑπὸ τοῦ κορινιοῦ, ἐὰν ὕγρον τι διαυγὲς δὲν ἐπλυεν αὐτὸ συνεχῶς. Διὰ τοῦτο εἶναι ἀναγκαίη ἡ παρὰγωγὴ τῶν δακρύων, καὶ ἡ ἀδιάλειπτος αὐτῶν ὑπὸ τῶν βλεφάρων ὥθησις. Κατὰ τοῦ

τοῦ ἐξαρνεῖ μικροτάτη ποσότης δακρύων, ἀλλ' ἐὰν ὁ ὀφθαλμὸς πᾶν προσβολὴν τινα, τὰ δάκρυα πάραυτα ἐπέρχονται ἄρθονα, ὅπως ὑπερασπίσωσιν αὐτόν. Ὅθεν ἐὰν ἐντομὸν τι ἢ κόκκος κόνεως ἐμβῇ εἰς τὸν ὀφθαλμὸν, τὰ δάκρυα πληροῦσιν αὐτόν, ἐλαττοῦσι τὴν σκληρότητα τῆς συναφῆς, καὶ προσπαθοῦσι νὰ παρασύρῳσιν ἐντὸς τοῦ ῥεύματος αὐτῶν τὸ ξένον σῶμα. Ἐὰν ὁ ὀφθαλμὸς ἀπλῶς μόνον ἐρεθίσθῃ ὑπὸ καπνοῦ ἢ ὑπὸ ἀτμοῦ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥτιον ξηροῦ, τὰ δάκρυα ἐπέρχονται καὶ τότε σὺν τῇ εὐεργετικῇ αὐτῶν δυνάμει. Τὸ ψυχρὸς, ἐπίσης δὲ καὶ τὸ πολλὰ ζωηρὸν φῶς, προκαλεῖ αὐτά. Τὰ δάκρυα λοιπὸν εἶναι ἐν τῶν πολυτιμωτέρων μέσων, ἅτινα ἡ φύσις ματαχειρίζεται πρὸς διατήρησιν τοῦ ὀργάνου τῆς ὁράσεως, τοῦ τε ἀνθρώπου καὶ τῶν ζώων.

Τέλος, εἰς τὰς ζωηρὰς τῆς ἀγαλλιέσεως ἢ τῆς θλίψεως συγκινήσεις ἢ ἐκκρίσεις τῶν δακρύων, ὡς ἅπαντες γνωρίζομεν, γίνεται μεῖζων. Ἀναμειβόμενος ἡ νευρική κίνησις ἢ ἰσως ἡ δραστηριωτέρα κίνησις τοῦ αἵματος πρὸς τὴν κεφαλὴν, εἶναι ἡ αἰτία τοῦ ἀξιοσημειώτου τούτου φαινομένου, τὸ ὅποῖον εἰς τὴν συνήθη τοῦ βίου ἔξιν, δίδει εἰς τὰ δάκρυα τὸ κύριον αὐτῶν διαφέρον. Πρέπει δὲ νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι φαίνονται ταῦτα νὰ τετραχύνονται εὐκολώτερον ἐν τῇ θλίψει ἢ ἐν τῇ χαρᾷ· διότι ὑπάρχουσιν ὀλίγα άτομα, ὧν ἡ βλάβη θλίψις οὐδὲ κἂν ὑγραίνει τοὺς ὀφθαλμούς· ἐν ᾧ, ἐκ τοῦναντίου, πολλὰ σπανίως ἢ χαρὰ ἀποσπᾷ δάκρυα. Πρέπει δὲ νὰ συμπέρανῳμεν ἐκ τούτου, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι αἰσθητικώτερος εἰς τὴν θλίψιν ἢ εἰς τὴν χαρὰν; Τὸ συμπέρασμα τοῦτο, συμπέρασμα ὑπὸ τῆς φυσιολογίας εἰς τὴν ἡθικὴν χορηγούμενον, δὲν εἶναι ὅλως ἀπίθανον.

‘Ο Μῆρ’ Ἰούτιος.